

KAPITOLA DRUHÁ

„Projdeme si znova plán?“

S rukama na volantů jsem se ohlédla přes rameno. Sienna a Duncan se k sobě choulili na zadním sedadle mého pick-upu. Sienna držela červenou hračku, kterou jsem nikdy neviděla, a Duncan ji hryzal. Nejrozkosnější na tom bylo, že oba vypadali, jako že v tuhle chvíli nechtějí být nikde jinde na světě, jen tady. Před několika hodinami seděl s Duncanem vzadu Matti, nebo spíš ležel, Duncan se mu rozvaloval na hrudi a oba vesele chrápali. Sienna si je natočila a celou dobu se u toho tiše pochechtávala.

Měla jsem z nich radost. Duncan miloval pozornost. Miloval, když ho lidi zahrnovali láskou. A moji kamarádi ho jí zahrnovali fakt hodně. Vzpomněla jsem si na rčení, že k výchově dítěte je potřeba celá vesnice, a došlo mi, jak moc a v kolika významech je to pravda.

Proto jsem ten večer, kdy jsem ke svým nejlepším kamarádům s Duncanem dorazila, oznámila, že ho chci vzít na tenhle utajený ranč. Fakt, že mi to nevymlouvali a nepřesvědčovali mě, že se mám jen přestěhovat blíž k nim a společně to nějak zvládneme, hovořil za vše. Ne fungovalo by to a nebylo by to bezpečné. Takže mě ani nepřekvapilo, když mě Sienna drkla ramenem do ramene a Matti dodal: „Už jsem napsal Henrimu.“

A proto jsme o dva dny později všichni čtyři seděli v mém autě a táhli jsme můj obytný přívěs přes několik amerických států. Jeli jsme prakticky bez přestávky – Matti a já jsme se vždycky po pár hodinách v řízení střídali – a ukusovali míli po míli cestou ze Chicaga do Colorada, ačkoli jsem nevěděla, kam přesně míříme. Matti do navigace zadal

zeměpisné souřadnice. Pokud tahle komunita byla vážně tak odlehlá a tajná, jak tvrdil, tak proč by taky měla opravdovou adresu.

K mému údivu mě vlastně dost uklidnilo, že lidi, co tam žijí, jdou ve skrývání svého domova až takhle daleko.

Netušila jsem, jak to, že jim to funguje, ale domýšlela jsem si, že na to asi přijdeme, až tam dorazíme. Za patnáct minut, aspoň podle navigace. Nervozitu jsem si nepřipouštěla. Buď nám dovolí tam zůstat, nebo ne. Buď najdu někoho, kdo touží po rodině natolik, že mu nebude vadit si vzít ženu, kterou prakticky nezná... ženu jako já..., nebo ne.

Nebyla bych první, kdo by to podstoupil, aby tam mohl žít, připomněl mi Matti.

Jestli bylo někde na světě normální si vzít v podstatě cizího člověka, bylo to na ranči jeho bratrance.

Jenže když les podél silnice začal houstnout a jehličnany byly čím dál vyšší a rozložitější, kabinu vozu naplnil pach magie tak silný, že ho nevypudila ani naplno běžící klimatizace, až jsem začala přemítat, co přesně nás v cíli čeká. Matti nás varoval, že je tu magie hodně mocná, ale já si myslela, že přehání. Přece jen to byl chlap, co držel ruce skoro metr od sebe, když popisoval pavouka, kterého objevil na pánských záchodcích na benzínce. Měla jsem co dělat, abych se soustředila jen na řízení a nezajela ke krajnici, abych mohla vystrčit hlavu z okýnka a zhluboka se nadechnout.

Jestli si Matti všiml, jak usilovně svírám volant, nijak to nekomentoval.

„Nino?“ Jeho hlas mě vytrhl z úvah, pryč od vši té magie a zpátky k cestě před námi. Seděl jako spolujezdec vedle mě, už od naší poslední zastávky, kdy jsme se vyměnili, aby si mohl sníst hot dog – ačkoli jsem jeho i Siennu přemlouvala, ať si ho nekupují.

Měla jsem pocit, že se mi udělá šoufl jen z pouhého pohledu na nevábný párek.

Povolila jsem sevření. „Ne, nemusíme si ho znova procházet, všechno je jasné.“ Už jsme si plán přeříkali dvakrát, ale chápala jsem, že na